

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci žalobce: **J.V., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. T. S., obecným zmocněncem, nar. ..., bytem V. R. 857, K., proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11.2.2015, č.j. KrÚ 8920/2015/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11. 2. 2015, č.j. KrÚ 8920/2015/ODSH/14 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 15 750 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání M. V., nar. ..., proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18.11.2014, č.j. OSA/P-1346/14-D/18. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 7.8.2014, v 9,40 h., jako řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky vozidla XY, jel na pozemní komunikaci v Lázních Bohdaneč, ulice Dr. Tyrše (v blízkosti ulice Vilémova) ve směru na Živanice rychlostí 64 km/h (po započtení tolerance měřicího zařízení), čímž dovolenou rychlost vyplývající z obecné úpravy na daném úseku, tj. 50 km/h překročil o 14 km/h, tedy popsaným jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť jel rychlostí větší než 50 km/h v obci, tedy podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 11, 12 zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, pokuta ve výši 2 000 Kč se splatností 30 dnů od nabytí právní moci a dále na základě ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč se splatností do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalovaný rozhodnutí, které je napadáno žalobou, odůvodnil tím, že odvolání bylo podáno osobou nepřipustnou, a tudíž byly dle žalovaného splněny zákonné podmínky ust. § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“) pro zamítnutí odvolání jako nepřipustného. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že žalobce se nedostavil k ústnímu jednání ve věci přestupku, a to bez náležité omluvy a následně po provedeném ústním jednání dne 18.11.2014 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem plnou moc paní M. V. jako zmocněnce žalobce. Následujícího dne, tedy 19.11.2014, pak obdržel opět prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem návrh na doplnění dokazování a námítku proti změřené rychlosti. Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že, jestliže nebyla plná moc doložena v originálu, pak k ní nemůže přihlížet, a proto paní M. V. zaslal výzvu k odstranění vady podání, když ji poučil o tom, aby předložila originál plné moci, případně úředně ověřenou kopii plné moci nebo kopii autorizované a konvertované plné moci podle § 22 zák. č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zák. č. 300/2008 Sb.“). Výzva byla doručena M. V. na adresu jejího trvalého pobytu dne 20.11.2014, avšak plná moc nebyla žádným způsobem doplněna. Následně se pak správní orgán I. stupně nezabýval návrhy na doplnění dokazování, které předložila tato údajná zmocněnkyně žalobce a svoje rozhodnutí o přestupku zaslal přímo a pouze žalobci jako obviněnému, který jej převzal dne 22.11.2014.

Dne 1.12.2014 obdržel správní orgán I. stupně odvolání do neoznámeného rozhodnutí ve věci žalobce podané M. V. Žalovaný uvedeně podání vyhodnotil, jak již naznačeno shora, jako odvolání podané k tomu neoprávněnou osobou, a proto jej podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné zamítl. Žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že ačkoliv správní řád neukládá povinnost předkládat plnou moc v originálu, je na správním orgánu, aby si vyhodnotil a posoudil náležitosti jednotlivého podání. V dané věci přitom z důvodu procesní opatrnosti bylo dle žalovaného namíste požadovat kvalifikovanější ověření platnosti takto udělené plné moci. Žalovaný k tomu ještě v obecné rovině uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že v obdobné situaci, tedy zasílání kopií plných mocí elektronickou formou se zaručeným elektronickým podpisem, může pak být neprůkaznost takové plné moci následně namítána v rámci řízení o žalobě ve správním soudnictví. Je přitom pravdou, že žalovaný nespecifikoval důvody takové procesní opatrnosti ve vztahu k osobě údajné zmocněnkyně.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy II., dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána včas podle § 72 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce uplatnil následující žalobní body:

Žalobce tvrdí, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když vyhodnotil odvolání podané paní M. V., jako zmocněnkyní žalobce, jako odvolání nepřípustné ve smyslu ust. § 92 odst. 1 správního řádu. Žalobce poukázal na ust. § 33 odst. 1 správního řádu, ze kterého vyplývá, že zmocnění k zastoupení se prokazuje plnou mocí, přičemž z tohoto ani z jiného ustanovení správního řádu nevyplývá, že by plná moc musela být předložena v originále. Žalobce zejména zdůraznil, že žalovaný ani správní orgán I. stupně nemohli mít žádné pochybnosti o existenci zastoupení, neboť zmocněnkyně žalobce jednala jménem žalobce ve správním řízení aktivně, činila podání k dané spisové značce, zatímco žalobce sám jiné úkony nečinil. Za těchto okolností bylo dle žalobce namístě dovodit, že se jedná o řádné zastoupení, naopak dle něj nebyly zastoupení dány důvodné pochybnosti. Žalobce ohledně dostatečnosti prokázání zastoupení kopií plné moci odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 17.10.2014, č.j. 4As 171/2014-26: *„Lze tedy uzavřít, že absence originálu plné moci ve správním řízení není vadou řízení, pro kterou by bylo neúčinné nejen právní jednání učiněné v řízení zmocněncem, ale také doručování písemností ze strany správních orgánů tomuto zmocněnci, pokud jinak plná moc vykazuje veškeré v konkrétní věci potřebné náležitosti, tedy zejména obsahuje srozumitelně a určitě vymezený obsah zmocnění, a uvedení konkrétní osoby zmocněnce, podpis zmocnitele a datum vystavení. Teprve, vyvstanou-li pochybnosti, zda předložená kopie plné moci skutečně prokazuje oprávnění zmocněnce jednat za účastníka, je namístě, aby správní orgán vyzval tohoto účastníka k doložení jejího originálu.“* Dále odkázal žalobce na právní názor zakotvený v témže rozsudku NSS: *„Správní řád ve svém § 33 odst. 1 umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu. Správní řád však na žádném místě nestanoví povinnost, aby písemná plná moc byla správnímu orgánu předložena v originálu, nebo ověřené kopii, ani nespojuje účinky zastoupení teprve s předložením plné moci v originálu, jak se mylně žalobce domnívá.“*

Dále žalobce, pokud šlo o výzvu k doplnění plné moci, poukazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2011, č.j. 4As 27/2011-37, kdy NSS vyslovil názor, že zaslání výzvy k doplnění plné moci pouze zmocněnci není dostatečné: *„Městský soud se proto za této situace (kdy advokát stěžovatele na výzvu soudu k doložení plné moci nereagoval) mohl a měl obrátit přímo na stěžovatele, zjistit, zda skutečně vztah zastoupení mezi ním a stěžovatelem existuje.“* Tedy žalobce dovozuje, že tímto postupem, kdy žalovaný zaslal výzvu k doplnění vady podání pouze M. V., zkrátil žalobce na jeho právu na spravedlivý proces ve smyslu čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na právním názoru prezentovaném v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že údajná zmocněnkyně byla ve výzvě k doplnění plné moci řádně upozorněna, že do doby splnění, tedy do doby doložení požadované formy plné moci, nebude možné na ni pohlížet jako na zmocněnce obviněného, avšak ta na výzvu nereagovala. Stejně tak žalobce byl v předvolání k ústnímu jednání o nutnosti předložit plnou moc v originálu řádně poučen. Pokud jde o to, že výzva k doplnění podání či k odstranění vad podání měla být zaslána přímo žalobci, odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 29.1.2015, č.j. 10As 266/2014-32, z nějž dle žalovaného vyplývá, že se výzva zasílá podateli, přičemž podatelem byl v daném případě nikoliv žalobce, nýbrž byla jím M. V. Žalovaný závěrem svého vyjádření poukázal na to, že mu je z úřední činnosti známo, že Mgr. Jaroslav Topol, tedy advokát zastupující žalobce v části tohoto soudního řízení, v rámci žalob projednávaných ve správním soudnictví namítal právě tu okolnost, že se správní orgán spokojil s kopií plné moci k prokázání existence zastoupení. Žalovaný přitom odkázal na rozsudky NSS ze dne 31.8.2015, č.j. 4As 142/2015-28, ze dne 17.10.2014, č.j. 4As 171/2014-26 a na rozsudek ze dne 31.7.2015, č.j. 8As 180/2014-45.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Dne 29.10.2014 bylo do vlastních rukou žalobci prostřednictvím držitele poštovní licence doručeno sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání na den 18.11.2014, které obsahovalo poučení o tom, že obviněný může být podle § 33 odst. 1 správního řádu, zastoupen zmocněncem, přičemž zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí; dále zde bylo výslovně uvedeno, že: *„Není-li plná moc udělena ústně do protokolu, je nezbytné, aby byl správnímu orgánu předložen originál plné moci, úředně ověřená kopie plné moci, případně plná moc autorizovaně zkonvertovaná ve smyslu § 22 zák. č. 300/2008 Sb. Učiní-li zástupce úkon za účastníka, aniž by řádně doložil plnou moc, je přípustné doplnit plnou moc i dodatečně. To však může přicházet v úvahu jen tam, kde to nebrání pokračování v řízení. Nedoloží-li zástupce správnímu orgánu své oprávnění zastupovat účastníka řízení, správní orgán bude pokračovat v řízení, aniž by s ním mohl zacházet jako se zástupcem účastníka.“*

Z protokolu o ústním jednání ze dne 18.11.2014 vyplývá, že žalobce se k němu nedostavil a následně po provedeném ústním jednání dne 18.11.2014 byla dle záznamu učiněného pracovníkem oddělení přestupků do správního spisu, doručena M. V. kopie plné moci pro zastupování obviněného ve správním řízení. Následně byl zaslán návrh na výsledky zasahujícího strážníka. Z tohoto záznamu se podává, že s ohledem na zaslání písemnosti po ústním jednání, nepovažuje správní orgán osobu M. V. za osobu zmocněnce, a proto bylo rozhodnutí zasláno obviněnému. Dále se z tohoto záznamu podává, že M. V. bude jako podatel vyzvána k doplnění podání, k dodání originálu plné moci. Tedy ze správního spisu i ze zařazení tohoto záznamu až za rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo vyhotoveno dne 18.11.2014, zatímco záznam byl učiněn dne 19.11.2014, je zřejmé, že správní orgán I. stupně vydal svoje rozhodnutí, aniž by vůbec výzvu k doplnění plné moci zaslal zmocněnkyni či přímo obviněnému. Správní orgán I. stupně k této plné moci vůbec nepřihlížel, a to navzdory poučení, které sám zakomponoval do předvolání k ústnímu jednání. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo přitom vypraveno dne 19.11.2014, tedy až poté, co byla M. V. doručena plná moc a následně učiněn návrh na doplnění dokazování. S tímto se však rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádným způsobem nevypořádalo. Plná moc byla

přítom doručena dne 18.11.2014 ve 14:56:36 h. a protokol o ústním jednání byl dokončen a podepsán dne 18.11.2014 ve 14,00 h.

Kopie plné moci je založena ve správním spise, přičemž z jejího obsahu je zřejmé, že zmocnitelem je žalobce, je zde uvedena adresa a datum narození žalobce, dále je zde výslovně a nesporně uvedeno, že se uděluje plná moc právě M. V., nar. ..., pro zastupování ve správním řízení v plném rozsahu, je zde uvedena správná spisová značka (OSA/P-1346/14-D-12) a dále je zde uvedena žádost o doručování písemností na e-mail: ... Plná moc je rovněž datována, a to dne 3.11.2014 a podepsána obviněným, tedy žalobcem. Dne 19.11.2014, tedy téhož dne, kdy správní orgán vydal rozhodnutí, vydal tento správní orgán výzvu k odstranění vad podání, která byla doručena zmocněnkyni žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence dne 20.11.2014, přičemž ji poučil o tom, že dle jeho názoru nemá předložená plná moc náležitou formu a že do doby splnění povinnosti nebude na ni pohlíženo jako na zmocněnce obviněného. V tomto podání požadoval správní orgán I. stupně, aby byla plná moc předložena v originálu, případně aby byla předložena úředně ověřená kopie plné moci nebo plná moc v kopii autorizovaně konvertovaná podle § 22 zák. č. 300/2008 Sb., ve lhůtě 5 dnů od dne doručení výzvy. Dne 2.12.2014 bylo prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem doručeno odvolání ve věci J.V., nazvané jako „*Odvolání neoznámeného rozhodnutí J.V.*“ Podle obsahu podání toto odvolání k uvedené spisové značce podala M. V. Žalobce sám odvolání nepodal. Odvolání bylo předloženo žalovanému jako nadřízenému správnímu orgánu s tím, že z předkládací zprávy vyplývá, že jej správní orgán I. stupně považuje za nepřipustné. Následně bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, jímž bylo odvolání M. V. jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 správního řádu, zamítnuto s odůvodněním již uvedeným shora. Toto rozhodnutí bylo doručeno M. V. na adresu jejího trvalého pobytu prostřednictvím držitele poštovní licence.

Posouzení věci krajským soudem:

Podle § 33 odst. 1 správního řádu, platí: *Účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze 1 zmocněnce.* Krajský soud proto musí dát za pravdu žalobci, že z uvedeného ustanovení správního řádu ani z jiných ustanovení správního řádu nevyplývá, že by plná moc musela být předložena správnímu orgánu v originálu či v ověřené kopii. Uvedená otázka přitom již byla řešena judikaturou NSS, a to například v rozsudku ze dne 27.7.2005, č.j. 7As 13/2005-65 nebo v rozsudku ze dne 17.10.2014, č.j. 4As 171/2014-26, na něž poukazoval právě žalobce. Právě v tomto druhém rozsudku NSS vyslovil, že k prokázání oprávnění zmocněnce zastupovat ve správním řízení účastníka postačí plná moc předložená v kopii, pokud správní orgán nemá na základě konkrétních okolností případu pochybnosti, zda byla účastníkem řízení skutečně udělena. V takovém případě si správní orgán vyžádá plnou moc v originále nebo její ověřenou kopii. NSS pak v rozsudku ze dne 5.11.2015, č.j. 2As 110/2005-42 vyslovil, že: „*Dostačuje-li předložení plné moci v prosté kopii, je na její roveň postaven i sken plné moci zaslaný e-mailem. Plná moc, resp. průkaz plné moci, je prohlášením zmocnitele především o rozsahu zmocnění a o osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že účastník správního řízení se dohodl na svém zastoupení a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva. Obsahem průkazu plné moci pak musí být pouze uvedení osoby zmocněnce, konkrétní rozsah zmocnění, okamžik, od kterého platí a podpis zmocnitele. Pokud zmocněnec disponoval udělenou plnou mocí mající všechny udělené náležitosti, bylo pro to, aby nastaly účinky zastoupení,*

dostatečné, že její prostá kopie (sken) byla předložena správnímu orgánu v řízení, k němuž se vztahovala.“ Z uvedené judikatury NSS je tedy zřejmé, že otázka předložení plné moci již byla dostatečně vyjudikována a že nevzniknou-li pochybnosti na základě zcela konkrétních okolností konkrétního případu, pak správní orgán není povinen, ale ani oprávněn na základě § 33 odst. 1 správního řádu, ani na základě jiného procesního ustanovení, požadovat po zmocněnci či zmocniteli originál nebo ověřenou kopii plné moci.

Krajský soud se tedy musel zabývat tím, zda v tomto konkrétním případě existovaly takové konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývaly důvodné pochybnosti o tom, že vztah zastoupení mezi obviněným a M. V. skutečně po právu existuje a pokud ano, zda je správní orgán sdělil zmocněnci či zmocniteli. Jak bylo prokázáno obsahem správního spisu, a to zejména výzvou k odstranění vady podání, správní orgán I. stupně žádné konkrétní okolnosti, z nichž by tyto pochybnosti vyplývaly, neuvedl. Stejně tak ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní okolnosti, pouze v obecné rovině uplatnil svoje poznatky o tom, že v určitých případech dochází k podávání správních žalob a ke zpochybnění postupu správního orgánu, který akceptoval zastoupení, které bylo prokázáno pouze kopií plné moci. Teprve ve vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na konkrétní spisové značky těch věcí, v nichž došlo ke zpochybnění zastoupení na základě předložených kopií plných mocí, v nichž zastupoval tentýž advokát jako v převážné části řízení v této věci, tj. Mgr. Jaroslav Topol. Tedy krajský soud uzavřel, že v dané věci správní orgán I. stupně ani žalovaný obviněnému ani M. V. jako přinejmenším možné zmocněnkyni nesdělili konkrétní okolnosti ani ve spise nepoznamenali konkrétní okolnosti, které by odůvodňovaly přísnější postup při prokázání existence vztahu zastoupení mezi M. V. jako zmocněnkyní a žalobcem jako obviněným z přestupku. Z uvedeného vyplývá, že v dané věci nebyly důvody pro to, aby správní orgány neakceptovaly kopii plné moci v souladu s ust. § 33 odst. 1 správního řádu. Krajský soud přitom nemohl přehlédnout, že správní orgán I. stupně výzvu k odstranění vady podání vydal až poté, co vypravit svoje rozhodnutí, zatímco pokud by postupoval v souladu se správním řádem, měl nejprve vydat výzvu k odstranění vad podání, vyčkat, zda bude plná moc, kterou požadoval, doplněna, a teprve následně vydat rozhodnutí ve věci. Takový postup by byl namísto ovšem pouze v případě, že by v dané věci byly skutečně shledány konkrétní pochybnosti a tyto by správní orgán I. stupně ve vztahu k obviněnému či k paní M. V. jako údajné zmocněnkyni, uplatnil. To však správní orgán I. stupně ani žalovaný, jak již uvedeno, neučinil. Pokud jde o postup žalovaného, ten sám výzvu k odstranění vad podání nevyhotovil a nezasílal ji ani zmocněnkyni žalobce ani obviněnému, tedy žalobci, nýbrž vycházel z toho, že s ohledem na to, že plná moc nebyla doplněna, tak žalobce není zastoupen. Tedy jednal s ním jako by nebyl zastoupen, proto rovněž vydal rozhodnutí, jímž zamítl odvolání M. V. jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu.

V této souvislosti krajský soud zodpoví i otázku, zda ve vztahu k žalovanému by v případě existence konkrétních důvodných pochybností o zastoupení (ty však v daném případě ze správního spisu nevyplývaly) dostačovalo, že výzva k odstranění vady podání, byla doručena toliko údajné zmocněnkyni, ačkoliv ta na ni nereagovala, či zda v takovém případě by bylo nutné doručit výzvu k odstranění vad rovněž obviněnému z přestupku jako zmocniteli. Jednoznačné vodítko k zodpovězení nastolené problematiky poskytl shora zmíněný rozsudek NSS ze dne 5.11.2015, č.j. 2As 110/2015-42, podle kterého žalovaný správní orgán byl povinen v případě nekontaktnosti údajného zmocněnce, když přetrvávaly jeho pochybnosti o zastoupení, učinit výzvu rovněž ve vztahu ke zmocniteli, neboť ten byl jediným, kdo byl schopen odstranit pochybnosti. V uvedeném rozsudku NSS vyslovil: „V

takovém případě je namístě vyzvat k prokázání existence zmocnění také zmocnitele (obviněného z přestupku), který může jako jediný potvrdit nebo vyvrátit existenci zmocnění. Bez tohoto úkonu nelze ve věci bez dalšího jednat, neboť účastník řízení se nemusí vůbec o zpochybnění existence zmocnění a pasivitě jím zvoleného zmocněnce dozvědět a může tak být zásadním způsobem dotčen na svých právech (obdobně viz rozsudek ze dne 29.9.2011, č.j. 4As 27/2011-37). Nejedná se tak o postup podle § 34 odst. 2 správního řádu [s výjimkou případu, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze žalobci], neboť v tomto případě má správní orgán pochybnost o existenci zmocnění a musí postupovat tak, jakoby účastník řízení zastoupen nebyl. Poněvadž v této projednávané věci vyzval správní orgán k prokázání zmocnění předložením originálu plné moci pouze údajného zmocněnce, navíc bez uvedení jakýchkoliv důvodů odůvodňujících jeho pochybnosti, odňal stěžovateli právo účastnit se řízení, neboť se zástupcem stěžovatele nejednal a jeho podání považoval za podání učiněná třetí osobou nemající relevanci na projednávanou věc. Stěžovatel se však domníval, že je v řízení zastoupen panem S., takový postup správního orgánu nelze akceptovat, navíc za situace, jsou-li ve spisu evidentní indicie, že údajný zmocněnec je o věci plně informován a je tedy nanejvýš pravděpodobné, že jedná za účastníka řízení a nikoliv sám za sebe. Již z chybného poučení v předvolání je zřejmé, že se správní orgán nesprávně domníval, že pro prokázání zmocnění je nutné předložení originálu plné moci a prostá kopie není dostačující. Vzhledem k tomu, že výzvu k jejímu doložení žádným způsobem neodůvodnil, nelze shledat na jeho straně jiné pochybnosti o existenci zmocnění. Až v rozhodnutí o odvolání žalovaný zdůvodnil, že správní orgán I. stupně požadoval předložení originálu plné moci s ohledem na předchozí zkušenosti s panem S. Takové tvrzení, však nemá oporu ve spisu ani v postupu správního orgánu I. stupně. Postup stěžovatelova zmocněnce v jiných řízeních navíc nemůže být důvodem pro ignoraci plné moci jemu řádně udělené stěžovatelem.“ Z citovaného právního názoru je zřejmé, že se jedná o skutkově velmi obdobnou věc, kdy dokonce v obou těchto věcech zastupoval v soudním řízení tentýž právní zástupce Mgr. Jaroslav Topol.

Tedy krajský soud respektuje tento vyslovený názor NSS a uzavírá, že vzhledem k tomu, že v dané věci nebyly ve spise poznamenány, ani ze spisu nevyplývají, ani nebyly sděleny zmocněnci či zmocniteli takové okolnosti, které by odůvodňovaly obezřetnější postup při posuzování prokázání existence zastoupení v dané věci, pak nebyl žalovaný oprávněn požadovat originál či ověřenou kopii plné moci a dále, i kdyby vůbec nějakou výzvu k doplnění vady podání (řádně odůvodněnou konkrétními okolnostmi) činil, měl ji učinit nikoliv pouze ve vztahu ke zmocněnci, nýbrž při pasivitě zmocněnce rovněž ve vztahu ke zmocniteli, neboť ten byl jediným, kdo mohl odstranit pochybnosti o tvrzené existenci zastoupení. Je přitom nutno zdůraznit, že z plné moci, jak uvedeno shora ve vztahu k obsahu správního spisu, vzal krajský soud za prokázané, že zde bylo uvedeno jméno, příjmení, datum narození žalobce, byla zde uvedena správná spisová značka, navíc žalobce sám byl v průběhu správního řízení zcela nečinný, naproti tomu M. V. podávala za žalobce nejen odvolání, nýbrž činila i další úkon ve vztahu ke správnímu orgánu I. stupně a právě ona plnou moc doložila. Tedy je zřejmé, že spisovou značku musela nutně znát od žalobce, kterému bylo doručeno sdělení obvinění a předvolání k ústnímu jednání. Z uvedeného důvodu krajský soud shledal významnou skutkovou obdobu ve vztahu k věci, kterou NSS rozhodl rozsudkem ze dne 5.11.2015, č.j. 2As 110/2015-42, v němž vyslovil jednoznačný právní názor, a to ve vztahu k nutnosti uvést zcela konkrétní okolnosti ve výzvě k doložení plné moci a dále uvedl, že tuto výzvu v případě pochybnosti existence zastoupení je nutno doručit nikoliv pouze zmocněnci, nýbrž v případě jeho nekontaktnosti či pasivity rovněž zmocniteli.

Krajský soud proto nutně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nemůže v soudním přezkumu jeho zákonnosti obstát, a tudíž jej podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení, které ve svém důsledku znamenaly nezákonnost napadeného rozhodnutí, zrušil. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který krajský soud vyslovil podle § 78 odst. 5 s.ř.s.

Krajský soud považuje v dané věci za korektní doplnit, že v době rozhodování žalovaného ještě nebyl vysloven jednoznačný právní názor NSS v rozsudku ze dne 5.11.2015, č.j. 2As 110/2015-42, nýbrž že i nadepsaný krajský soud zcela obdobnou věc posuzoval ve shodě s právním názorem žalovaného, když v rozsudku ze dne 18.3.2015, č.j. 61A 30/2014-131, zastával ten právní názor, že je věcí správního orgánu, zda na základě konkrétních skutečností z předchozích řízení s konkrétní osobou zmocněnce požaduje po zmocněnci předložení originálu plné moci, případně ověřené kopie plné moci, přičemž měl rovněž za to, že doručení takovému údajnému zmocněnci je dostatečným doručením ve smyslu ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle kterého se písemnosti, má-li účastník řízení zástupce, doručují s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, pouze tomuto zástupci. Jak již však uvedeno shora, tento názor nadepsaného krajského soudu byl překonán právě rozsudkem NSS ze dne 5.11.2015, č.j. 2As 110/2015-42.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl ve věci úspěšný. Krajský soud přiznal žalobci účelně vynaložené náklady soudního řízení, když žalobce byl v průběhu soudního řízení zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem a následně Mgr. Tomášem Sedlákem, obecným zmocněncem, takto:

- mimosmluvní odměna advokáta /ve výši 3 100,-Kč za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“)/, a to za tři úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného;
- tři náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu);
- DPH 21% podle § 57 odst. 2 s.ř.s.;
- náhrada jízdného obecného zmocněnce žalobce z Kladna k jednání soudu do Pardubic a zpět ve výši 338 Kč (zpáteční jízdné vlakem) podle § 30 odst. 2, § 33 odst. 1 vyhl. č. 337/1992 Sb. o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy (dále jen „vyhl. č. 337/1992 Sb.“);
- stravné ve výši 70 Kč podle § 32 vyhl. č. 337/1992 Sb., § 2 písm. a) vyhl. č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad.
- náhradu uhrazeného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000,- Kč.

Tedy krajský soud přiznal žalobci vůči žalovanému náhradu nákladů řízení za poskytnutí právní služby ve výši 12 342 Kč, dále náhradu vynaložených nákladů zmocněnce žalobce ve výši 408 Kč a náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, **celkem tedy náhradu nákladů řízení ve výši 15 750 Kč**, a to se splatností do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Platební místo se opírá o ust. § 149 odst. 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) za použití § 64 s.ř.s. Lhůta k peněžitému plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. června 2016

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová